

การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1

SAFETY ENHANCEMENT IN SCHOOLS UNDER NAKHON PHANOM PRIMARY EDUCATIONAL
SERVICE AREA OFFICE 1

พิกุลทอง ยะสุรีย์* และ ชาญวิทย์ หาญรินทร์

Pikulthong Yasuree* and Chanwit Harintr

สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม นครพนม 48000

Program in Educational Administration and Development, Faculty of Education,

Nakhon Phanom University, Nakhon Phanom 48000, Thailand

*Corresponding Author: E-mail: 656150110368@npu.ac.th

รับบทความ 6 มีนาคม 2567 แก้ไขบทความ 3 พฤษภาคม 2567 ตอบรับบทความ 27 พฤษภาคม 2567 เผยแพร่บทความ เมษายน 2568

บทคัดย่อ

การศึกษครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน 2) ประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 278 คน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 112 คน ครู จำนวน 166 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเกณฑ์ร้อยละ ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ คือ 1) สภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .60-1.0 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .47-.73 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .97 และ 2) สภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .60-1.0 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .27-.75 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .98 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นแบบปรับปรุง (PNI Modified)

ผลการวิจัย พบว่า

1. สภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน เรียงลำดับการประเมินค่าสูงที่สุดไปหาต่ำที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ

คำสำคัญ: สภาพปัจจุบัน, สภาพที่พึงประสงค์, ความต้องการจำเป็น, การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) to examine the current and desired conditions for school safety enhancement, and 2) to assess the needs for school safety enhancement. The sample consisted of 112 school administrators and 166 teachers, yielding a total of 278 participants, obtained through stratified random sampling. The percentage criteria were also employed for sample determination. The study employed a set of 5-rating scale questionnaires for data collection: 1) a questionnaire on the current condition of school safety enhancement, with the Index of item Congruence (IOC) between .60 and 1.0, the discrimination power ranging from .32 to .83, and the reliability of .97, and 2) a questionnaire on the desirable condition of school safety enhancement, with the IOC between .60 and 1.0, the discrimination

power ranging from .31 to .89 and the reliability of .98. The statistics employed were percentage, mean, standard deviation, and the Modified Priority Needs Index (PNI_{modified}).

The results revealed that:

1. The current and desirable conditions for school safety enhancement were overall at a high level and the highest level, respectively.
2. The need assessment for school safety enhancement ranked the aspects from highest to lowest as follows: Use of Violence, Personnel and Management, Accidents and Disasters, Social Media Literacy, and Building.

Keywords: Current Condition, Desirable Condition, Needs, School Safety Enhancement

บทนำ

ตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561–2580 ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาคนในทุกมิติและทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แผนพัฒนาประเทศไทยยุทธศาสตร์ชาติและแผนปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา มีแนวทางการพัฒนาเด็กประณววัยให้มีพัฒนาการ สมรรถนะและคุณลักษณะที่ดีสมวัยทุกด้านมีการปฏิรูปการเรียนรู้สำหรับศตวรรษที่ 21 กลับบทบาทครูให้เป็นครูยุคใหม่เพิ่ม ประสิทธิภาพหรือระบบบริหารจัดการศึกษาในทุกระดับและสร้างระบบการศึกษาเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการระดับ นานาชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579 มีกรอบทิศทางในการจัดการศึกษาให้คนไทยทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาส และความเสมอภาคในการศึกษาที่มีคุณภาพพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะในการทำงานที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด งานและการพัฒนาประเทศสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566–2570 ที่มีเป้าหมาย การพัฒนาโดยเฉพาะหมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูงมุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต รวมทั้งนโยบายและเน้นของกระทรวงศึกษาธิการประจำปีงบประมาณพุทธศักราช 2566 ที่ได้กำหนดสอดคล้องกับแผนระดับ ต่าง ๆ ของประเทศดังกล่าวข้างต้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560, หน้า 119)

นักเรียน คือ หัวใจของการจัดการศึกษา โรงเรียนมีความตระหนักในความสำคัญและเห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่ โรงเรียนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย จะต้องร่วมกันหาแนวทางที่เป็นรูปธรรมในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ได้เรียนรู้ อย่างมีความสุขเป็นไปตามหลักสูตร มีทักษะชีวิตที่จะดูแลตนเองให้ปลอดภัยท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคม อุบัติเหตุ และ อุบัติภัย ที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักเรียนและโรงเรียน ต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษา และฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคมและความ ปลอดภัยแก่นักเรียน นักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หมวด 7 มาตรา 63)

ข่าวนักเรียน ม.3 แห่งเพื่อนร่วมชั้น ครูตบเด็กกลางห้องเรียน ความรุนแรงในโรงเรียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและ จู่จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ รายงานผลวิจัยของโครงการติดตามสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนรายจังหวัด (Child Watch) ที่ทำการ สำรวจกลุ่มเด็กเยาวชน จำนวน 150,000 คน ทั่วประเทศ พบว่า เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา ปวช. และ ปวส. 1 ใน 10 หรือประมาณ 70,000 คน ตกอยู่ในวังวนของการใช้ความรุนแรง การใช้กำลังกันระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และ cyberbullying ซึ่งหลายครั้งนำไปสู่การทำร้ายตัวเอง ตามที่ปรากฏเป็นข่าว เหตุของความรุนแรงมักอยู่เป็นวัยเรียนตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายถึงมหาวิทยาลัย โดยในปี 2566 มีผู้พบเหตุความรุนแรงถึง 40% ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงถึง 30% แม้ตัวเลขเหล่านี้จะจัดว่าสูงแล้ว แต่คาดว่าเหยื่อความรุนแรงอีกไม่น้อยที่ยังไม่ได้เปิดเผยตัว นอกจากชีวิตในโรงเรียน แล้ว พื้นที่แห่งความรุนแรงยังรุกล้ำเข้าไปในชีวิตบนโลกโซเชียล แพลตฟอร์มต่าง ๆ ในโลกออนไลน์ ที่เด็กและเยาวชนสามารถ เข้าถึงได้ทุกที่-ทุกเวลา “ช่องทางหลักของการแสดงความรุนแรงเป็นทางโซเชียลมีเดียและความรุนแรงจะเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณใน แพลตฟอร์มที่ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยตัวตน” งานวิจัยยังชี้ว่าการตกเป็นเหยื่อของ Cyberbullying มีความสัมพันธ์กับการ ฆ่าตัวตาย (ณัฐสุตา เต้พันธ์, 2566, หน้า 1)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 มีนโยบายส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้มีความสามารถตามมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติและทักษะในศตวรรษที่ 21 สู่มาตรฐานสากล ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชากรวัยเรียนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างเสมอภาคและเท่าเทียม โดยมีจุดเน้นในด้านความปลอดภัยของนักเรียน จึงมีโครงการสถานศึกษาปลอดภัย โครงการสถานศึกษาสีขาวปลอดภัยปลอดยาเสพติดและอบายมุข สร้างความตระหนัก ด้านความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เกิดขึ้นภายในสถานศึกษาสร้างเครือข่ายความร่วมมือของการพัฒนาและธรรมาภิบาลความปลอดภัยในสถานศึกษารวมทั้งสร้างต้นแบบ การดำเนินการความปลอดภัยในสถานศึกษา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1, 2566)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ทั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้บริหารโรงเรียนในการส่งเสริม พัฒนาการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 และหน่วยงานทางการศึกษาอื่น ๆ สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1
2. เพื่อประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความปลอดภัย หมายถึง การปราศจากภัย หรืออันตราย การไม่มีอุบัติเหตุ ไม่มีโรค ที่เกิดขึ้นจากการทำงาน อุบัติเหตุ (Accident) หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ ที่อาจเกิดขึ้นจากการบาดเจ็บ หรือ เจ็บป่วยจากการทำงาน หรือ เสียชีวิต หรือการสูญเสียต่อทรัพย์สิน หรือความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมในการ ทำงาน หรือต่อสาธารณชน

การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง แนวทาง วิธีการ การป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียน รวมไปถึงบุคลากรทางการศึกษาที่อยู่ในโรงเรียน ไม่ว่าจะเกิดขึ้นภายในโรงเรียนหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อส่งเสริมให้มีการจัดศึกษาที่มีคุณภาพและความปลอดภัยรอบด้าน

หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

กฤษฎา ศรีสุชาติ (2559, หน้า 82) กล่าวว่า ความปลอดภัยในสถานศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่ดำเนินงานตามมาตรฐาน แนวทางหรือกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียน ที่มุ่งเพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่ นักเรียนรวมทั้งปกป้องคุ้มครองเด็กนักเรียนจากอันตรายต่าง ๆ ทั้งในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุ การป้องกันและแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุ และการป้องกันแก้ไขปัญหาทางสังคม โดยการดำเนินการดังกล่าวอาจอยู่ในรูปแบบของการจัดการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอนด้านความปลอดภัย หรือการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เป็นต้น

จรินทร์ เจริญศรีวัฒนกุล (2560, หน้า 5) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง สภาพที่ปราศจากภัยคุกคาม ไม่มีอุบัติเหตุการบาดเจ็บ การเจ็บป่วย โรค และการสูญเสียเนื่องจากการทำงาน หรือเกี่ยวกับการทำงาน

อดิศร ดีปานธรรม (2561, หน้า 9) กล่าวว่า ความปลอดภัยหรือสวัสดิการ หมายถึง การไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ความปลอดภัยยังมีความหมายรวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และมีการเตรียมป้องกันไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้องเหมาะสมและสม่ำเสมอ

ชาคร ชัยประเดิมศักดิ์ (2562, หน้า 4) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง สภาวะที่ปราศภัย ความเสี่ยง หรืออันตราย โรค จากเจ็บป่วย หรือความเดือดร้อนรำคาญ ที่จะก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินในขณะที่ปฏิบัติงาน รวมถึงการติดตั้งเครื่องป้องกัน อุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด

จารุวรรณ เทียบไธสงค์ (2563, หน้า 21) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง การดำรงชีวิตอยู่อย่าง สุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ มีการเตรียมแนวทางป้องกันที่จะทำให้เด็กปลอดภัยไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้องอย่างถูกต้อง เพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กทั้งในห้องเรียน บริเวณโรงเรียน รวมทั้งการเดินทางไป-กลับจากบ้านและโรงเรียนอย่างปลอดภัย

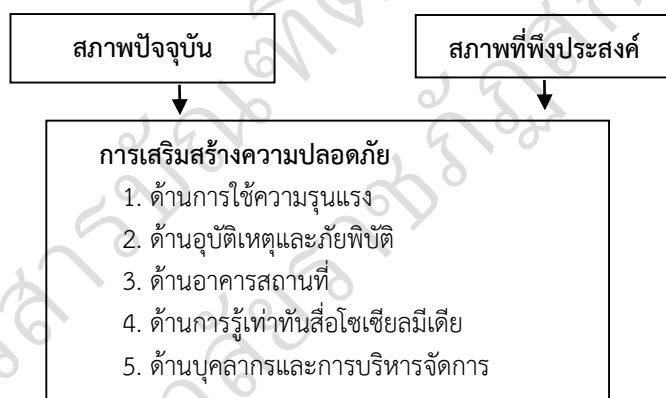
กัมปนาท นาคบัว (2565, หน้า 7) กล่าวว่า ความปลอดภัยของสถานศึกษา หมายถึง การรอดพ้นจากอันตรายทั้งอันตรายต่อตนเองและทรัพย์สิน รวมทั้งมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากปัญหาที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของตนเองและผู้อื่น

เปมิกา ไทยชัยภูมิ (2561, หน้า 5) กล่าวว่า พฤติกรรมความปลอดภัย หมายถึง การแสดงออกด้วยการบอก การขอความช่วยเหลือการหลีกเลี่ยง วางตัว เล่าถึงปัญหาและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อตกลงของความปลอดภัยในการจราจรทางน้ำความปลอดภัยในชุมชน ความปลอดภัยจากการพลัดหลง ความปลอดภัยจากขนมเด็ก และความปลอดภัยในการเล่นของเด็ก

Association of Public child welfare American tors (2009, ออนไลน์) กล่าวว่า พื้นที่ของความปลอดภัยของเด็ก หมายถึง เป็นการพัฒนาสวัสดิภาพของเด็ก เป็นการป้องกันภาวะที่เป็นอันตรายหรือเป็นความสามารถของครอบครัวที่จะปกป้องเด็ก

Nebraska Department of Health and Human (2017) กล่าวว่า ความปลอดภัยในเด็ก หมายถึง ความสามารถของครูในการป้องกัน ควบคุมอันตรายที่จะเกิดกับเด็กในปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2,721 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร จำนวน 226 และครู จำนวน 2,495 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1, 2566, ออนไลน์)

2. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารและครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 278 คน จำแนกเป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 112 คน และครู จำนวน 166 คน

3. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ ร้อยละ 10 (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, หน้า 40)

3.2 การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

ขั้นที่ 1 จำแนกโรงเรียนตามเกณฑ์การกำหนดขนาดโรงเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564, ออนไลน์) ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 166 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 79 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษ จำนวน 3 โรงเรียน

ขั้นที่ 2 จากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในขั้นที่ 1 นำไปจำแนกตามสถานภาพให้ได้กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและครูตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ผู้ศึกษาใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากชื่อโรงเรียนโดยมีโรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและครูตามขนาดโรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ มี 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ สถานภาพและขนาดโรงเรียน เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ตอนที่ 2 แบบสอบถามสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) รายข้อระหว่าง 0.60–1.00 ได้ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามเกี่ยวกับการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน ตั้งแต่ .47–.73 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.98

วิธีรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการเก็บรวบรวม ดังนี้

1. ขอหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม เพื่อขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียน และครูของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม
2. นำหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม พร้อมแบบสอบถามโดยผู้ศึกษาจัดส่งแบบสอบถามทางออนไลน์ (Google Form) ไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 จำนวนทั้งหมด 278 ฉบับ
3. เก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมาจากกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บด้วยตนเอง พร้อมทั้งสำรวจ ความสมบูรณ์ครบถ้วนของเนื้อหาในแบบสอบถามโดยจัดส่งแบบสอบถามไปทั้งหมดจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 278 ฉบับ ได้คืน 278 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100
4. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ใช้ค่าดัชนี ความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ IOC ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนน รายข้อกับคะแนนรวม (Item–total Correlation) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับการหาค่าสัมประสิทธิ์ (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจัดลำดับความต้องการจำเป็นโดยใช้สูตร Modified Priority Needs Index (PNI_{modified}) (สุวิมล ว่องวานิช, 2558, หน้า 275–279)

$$PNI_{Modified} = \frac{(I - D)}{D}$$

เมื่อ PNI_{Modified}

I (Importance)

D (Degree of Success) คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนสภาพปัจจุบัน

คือ ค่าดัชนีการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นแบบปรับปรุง

คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนสภาพที่พึงประสงค์

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านอาคารสถานที่ รองลงมา ได้แก่ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ และด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการใช้ความรุนแรงตามลำดับ

ผลการศึกษาสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการใช้

ความรุนแรง รองลงมา ได้แก่ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ และด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ

2. ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 พบว่า มีค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นแบบปรับปรุงโดยรวมเท่ากับ .293 โดยเรียงลำดับความต้องการจำเป็นจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ

การอภิปรายผล

1. การศึกษาสภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านอาคารสถานที่ รองลงมา ได้แก่ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ และด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการใช้ความรุนแรง ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเพราะว่า การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนต้องมีแนวทาง มาตรการรักษาความปลอดภัยของนักเรียน เป็นการวางแผนขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อำนวยการสถานศึกษา ครูและนักเรียนมีความตระหนัก และเป็นแนวทางในการดูแลช่วยเหลือตนเองให้ปลอดภัยท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมในปัจจุบัน อาคารเรียนที่ปลอดภัยย่อมขึ้นอยู่กับกรอกออกแบบ และก่อสร้างอย่างเหมาะสมและถูกต้อง ซึ่งควรพิจารณาว่า ตามอุดมคติของพื้นที่ อาคารเรียน ฝาผนัง หรือฝาเพดานห้อง ควรใช้วัสดุทนไฟ ป้องกันไฟ ป้องกันการสั่นสะเทือนและแผ่นดินไหวได้ อาคารเรียนควรสูงจากพื้น ไม่น้อยกว่า 1 เมตร เป็นไม้ไม่ควรขีดเงาและสูงไม่เกิน 2 ชั้น หากสูงกว่า 2 ชั้นต้องมีบันไดขึ้นลง 2 ทางและมีบันไดหนีไฟ ระเบียงหน้าห้องควรมีขนาดกว้างเหมาะสม พอให้นักเรียนเดินสวนกันได้สะดวก ห้องเรียนควรมีประตูใหญ่ 2 ประตูและมีหน้าต่าง มีแสงสว่างเพียงพอ (เอมอัชมา รัตน์ริมจาง วัฒนบุรานนท์, 2548, หน้า 108) การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียนและใช้หลักการป้องกัน การเกิดอันตรายในโรงเรียน งานอาคารสถานที่เป็นงานที่ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมงานต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม ภาระงานเกี่ยวข้องกับการวางแผนพัฒนาอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม การจัดบรรยากาศทั้งภายในห้องเรียน ภายในโรงเรียน ให้เกิดความร่มรื่น เป็นสัดส่วน สวยงาม เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน จัดบำรุงดูแลรักษา อาคารเรียน อาคารประกอบ ห้องเรียนห้องพิเศษ และห้องบริการต่าง ๆ ให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่าตามเกณฑ์ปริมาณและตรงตามมาตรฐาน จัดให้มีเอกสารการใช้อาคาร และจัดทำประวัติบำรุงรักษา และสรุปประเมินผลอย่างชัดเจน (สำนักงานอธิการบดี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน, 2564, หน้า 1–2) โซเชียลมีเดียกับเยาวชนนับว่าเป็นดาบสองคมกับเยาวชนอย่างมาก เพราะเยาวชนไม่สามารถถ่วงการกรองข้อมูลข่าวสารได้อย่างถี่ถ้วน ซึ่งอาจทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวที่อาจลอกเลียนแบบจากโซเชียลมีเดีย ทำให้เกิดผลเสียต่อตนเองและคนรอบตัว แต่ไม่ได้หมายความว่าโซเชียลมีเดียมีแต่ผลเสียกับเยาวชน บางครั้งการอ่านข่าวหรือตามกระแสต่าง ๆ อาจเป็นการช่วยเหลือกันหรือทำให้เยาวชนระมัดระวังตัวมากขึ้น (Patcharee Bonkham, 2560) นอกจากบ้านแล้ว โรงเรียนก็ไม่ต่างจากบ้านที่สองของเด็ก ๆ เพราะตั้งแต่เข้าโรงเรียน เด็ก ๆ ต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ทำกิจกรรมอยู่ในโรงเรียนทั้งนั้น แต่ด้วยนิสัยซุกซนรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็อาจทำให้พวกเขาประสบอุบัติเหตุหรืออุบัติเหตุที่มีสิทธิ์เกิดขึ้นในรั้วโรงเรียนก็เป็นได้ โรงเรียนต้องดูแลเอาใจใส่ให้มากขึ้น ตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไข เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้เด็ก ๆ ได้ใช้ชีวิตการเรียนรู้ในรั้วโรงเรียนอย่างมีความสุข และสร้างความสบายใจให้พ่อแม่ผู้ปกครองด้วย (สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์, 2567, ออนไลน์) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เวโรจน์ ทองเถาว์ (2558, หน้า 227–239) ได้วิจัย เรื่อง การพัฒนารายการตรวจสอบสำหรับการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าแบบรายการตรวจสอบสำหรับการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในโรงเรียนที่พัฒนาขึ้น พบว่า แบบรายการตรวจสอบมีคุณภาพและความเหมาะสมในการนำไปใช้งานจริงในสถานศึกษา และสอดคล้องกับ สุวณีย์ ศรีธรรม (2555, หน้า 68–70) ได้วิจัย เรื่อง สภาพและปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดนครพนม พบว่า สภาพการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก และปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย สภาพความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัญหาความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา นครพนม เขต 1 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านการใช้ ความรุนแรง รองลงมา ได้แก่ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ และด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเพราะว่า ผู้บริหารโรงเรียน ครู และบุคลากรในโรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญใน ด้านการใช้ความรุนแรงในโรงเรียน โดยที่ผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรในโรงเรียนต้องร่วมมือร่วมใจกันในการหาแนวทางใน การป้องกันเหตุเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน มีการบริหารจัดการในส่วนต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลดีต่อ นักเรียน (สรานนท์ อินทนนท์, 2561, หน้า 1) พลเมืองยุคใหม่จึงต้องรู้เท่าทันสื่อสารสนเทศ และมีทักษะความฉลาดทางดิจิทัล เพื่อที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมออนไลน์และในชีวิตจริงโดยไม่ทำตัวเองและผู้อื่นให้เดือดร้อน ดังนั้น ครอบครัว โรงเรียน ภาครัฐ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ควรร่วมส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนเป็นพลเมืองดิจิทัลที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ งานอุปกรณ์ดิจิทัลและอินเทอร์เน็ต ทักษะต่าง ๆ นี้ต้องสร้างความตระหนักให้เกิดขึ้นกับผู้ใช้สื่อเทคโนโลยีทุกคน ไม่เฉพาะว่า จะต้องเป็นเด็กและเยาวชนเท่านั้นเพราะในหลายกรณีก็จะเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรู้เสียเองที่พลาดพลั้งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่เท่าทันหรือขาดความตระหนัก ทักษะด้านความฉลาดทางดิจิทัล เป็นกลุ่มของทักษะความสามารถทางสังคม ทางอารมณ์ และสติปัญญา มีความรู้ความเข้าใจที่ช่วยให้คนสามารถเผชิญกับความท้าทายและปรับให้เข้ากับความต้องการของชีวิต ในยุคดิจิทัลได้อย่างเหมาะสม (ปณิศา วรรณพิรุณ และนำโชค วัฒนานัน, 2560, หน้า 12) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐพงศ์ แยมเจริญ (2566, หน้า 31–35) ได้วิจัย เรื่อง การสร้างการตระหนักรู้และเข้าใจร่วมกันในสิทธิเสรีภาพบนพื้นที่โซเชียลมีเดีย ของเยาวชนและผู้ปกครอง ผลการวิจัย เยาวชนและผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจทัศนคติ และพฤติกรรมที่สะท้อนการละเมิดที่ แตกต่างกันไปและมีรูปแบบ วิธีการใช้ การสื่อสารที่สามารถใช้พื้นที่บนโซเชียลมีเดียร่วมกันได้ สอดคล้องกับ อรุณี สำเนาทอง (2566, หน้า 51–55) ได้วิจัย เรื่อง การบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลใน โรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและ ครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ในการบริหารความปลอดภัยของโรงเรียน ด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความปลอดภัยของ โรงเรียนด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลกับขนาดโรงเรียน ผลการศึกษา พบว่า 1) ความคิดเห็นของ ผู้บริหารและครูในโรงเรียนเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคม และจากโลก โซเชียลของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติโดยภาพรวมและรายข้อทุก ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 2) การบริหารความปลอดภัยในโรงเรียนด้านความรุนแรงในโรงเรียนจากบุคคลในสังคมและจาก โลกโซเชียลมีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 พบว่า มีค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นแบบปรับปรุงโดยรวม เท่ากับ .293 โดยเรียงลำดับความต้องการจำเป็นจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านบุคลากรและการ บริหารจัดการ ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเพราะว่า ผู้บริหารโรงเรียน ครู และบุคลากรในโรงเรียนเล็งเห็นความสำคัญในการใช้ความรุนแรงในโรงเรียน โดยที่ผู้บริหารโรงเรียนและ บุคลากรในโรงเรียนต้องร่วมมือร่วมใจ และร่วมมือในการสร้างค่านิยมและเกี่ยวกับด้านการสอนและการเรียนรู้ของนักเรียน เน้นที่การเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง การบูลลี่และมีวิธีการรับมือที่ถูกต้องและ ปลอดภัยต่อตนเองและผู้อื่น ความสำคัญของปัญหาการใช้ความรุนแรงไม่ได้ส่งผลเฉพาะในช่วงเวลาที่เกิดเหตุเท่านั้น แต่การศึกษาจำนวนมาก พบว่า การใช้ความรุนแรงในโรงเรียนจะสร้างบาดแผลระยะยาว ทั้งทางร่างกาย และโดยเฉพาะทาง จิตใจของเหยื่อที่ถูกกระทำ ซึ่งส่งผลต่อการใช้ชีวิต สุขภาพจิต และสุขภาพกายของผู้ถูกกระทำในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับ ภริลญากาญจน์ เสือเพ็ง (2562, หน้า 225–227) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพความรุนแรงในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและนำเสนอ แนวทางการจัดการศึกษาสันติศึกษาเพื่อลดความรุนแรงในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผลการศึกษา พบว่า 1) การศึกษาสภาพปัญหาของสันติศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในปัจจุบันจะสามารถพบได้ว่าการจัด การศึกษาสันติศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในปัจจุบันมักเป็นรูปแบบเดิมที่มีอยู่แล้วและยังไม่ชัดเจน เช่น การจัดกิจกรรม ทางศาสนา การปลูกฝังความสามัคคี เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ วิจุลดา มาตันบุญ (2564, หน้า 110) ได้ทำการวิจัย เรื่อง

พฤติกรรมรุนแรงในการใช้สื่อของนักเรียนในจังหวัดลำปาง ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คนไทย/คนเมือง เรียนอยู่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา/บิดามารดาพร้อมญาติ ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกร เวลาว่าง มักจะฟังเพลง/ดูหนัง/ดูโทรทัศน์ ชอบเล่นเกมต่อสู้ ชอบภาพยนตร์/ละครและหนังสือแนวจีน มักจะเล่น YouTube เป็นประจำ และใช้โซเชียลมีเดียรับพูดคุยกับเพื่อนและการเรียน และสอดคล้องกับ อนุรักษ์ จันทรรอด (2565, หน้า 43) ได้ทำวิจัย เรื่อง การศึกษาความรุนแรงของพฤติกรรมกลั่นแกล้งกันของนักเรียนในโรงเรียนอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบและลักษณะของพฤติกรรมกลั่นแกล้งที่พบมากที่สุดมีดังนี้ รูปแบบพฤติกรรมกลั่นแกล้งทางคำพูด รองลงมา รูปแบบพฤติกรรมกลั่นแกล้งทางร่างกาย รูปแบบพฤติกรรมกลั่นแกล้งเชิงสัมพันธ์

องค์ความรู้ใหม่

ผลการวิจัยครั้งนี้ ได้สารสนเทศเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์ และความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 ซึ่งใช้เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้บริหารโรงเรียนในการส่งเสริม พัฒนาการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 และหน่วยงานทางการศึกษาอื่น ๆ สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษาต่อไป

สรุป

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 รวมถึงประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน เรียงลำดับการประเมินค่าสูงที่สุดไปหาต่ำที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ ด้านอุบัติเหตุและภัยพิบัติ ด้านการรู้เท่าทันสื่อโซเชียลมีเดีย ด้านอาคารสถานที่ ตามลำดับ ทั้งนี้ผู้บริหารสามารถนำไปพัฒนาเกี่ยวกับแนวทางรักษาความปลอดภัยโดยเฉพาะความปลอดภัยในเรื่องของความรุนแรง ให้มีมาตรการและแนวทางการลงโทษ และปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียน ให้นักเรียนมีระเบียบวินัยและไม่ละเมิดกฎระเบียบเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาด้านความรุนแรงต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การศึกษาสภาพปัจจุบันของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการใช้ความรุนแรง ดังนั้น โรงเรียนควรมีมาตรการแนวทางในการรับมือกับความรุนแรงที่เกิดขึ้น ปกป้องนักเรียนที่ได้รับความเสียหายจากการใช้ความรุนแรง มีการตรวจสอบและการรายงานความรุนแรงในโรงเรียน กำหนดมาตรการเร่งด่วนสำหรับนักเรียนผู้เสียหายกับผู้กระทำผิด หากมีการหลีกเลียงที่จะปฏิบัติตามมาตรการเร่งด่วน อาจมีการลงโทษทางวินัยตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง จัดประชุมและการดำเนินการของคณะกรรมการสถานศึกษาเพื่อจัดการความรุนแรงในโรงเรียน สร้างเสริมความปลอดภัยให้มากยิ่งขึ้น

1.2 การศึกษาสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการใช้ความรุนแรง ดังนั้น โรงเรียนควรสนับสนุนการเสริมสร้างความปลอดภัยในด้านสื่อโซเชียลมีเดียมีการสร้างพลังบวกในการเรียนรู้และเข้าใจในเรื่องการใช้สื่อ ส่งเสริมการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยี โดยบุคลากรภายในโรงเรียนร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานต่าง ๆ รวมถึงการปฏิบัติหน้าที่ในการเสริมสร้างความปลอดภัย มีการวางแผน กำหนดเป้าประสงค์ในการปรับปรุงและการทำงานร่วมกัน เพื่อบรรลุเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การประเมินความต้องการจำเป็นของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 พบว่า ด้านที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ด้านการใช้ความรุนแรง สะท้อนให้เห็น

ว่าการใช้ความรุนแรงเป็นด้านที่ต้องการ การเสริมสร้างความปลอดภัยมากที่สุด ดังนั้น โรงเรียนและหน่วยงานต้นสังกัดควรสนับสนุนให้ผู้บริหารโรงเรียน ครู และบุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎ ระเบียบ แนวทางในการปฏิบัติและลงโทษนักเรียนตลอดจนการอบรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม มีการสร้างค่านิยม แนวปฏิบัติ และเป้าหมายที่โรงเรียนพึงปฏิบัติร่วมกันเกี่ยวกับการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างจริงจังเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพความปลอดภัยในโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 หรือสังกัดอื่น ๆ

2.2 ควรศึกษาแนวทางการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 1 ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กัมปนาท นาคบัว. (2565). การศึกษาแนวทางการดำเนินงานรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1. การค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กฤษฎา ศรีสุชาติ. (2559). การพัฒนาตัวบ่งชี้และคู่มือโรงเรียนปลอดภัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 17(3), 259-266.
- จรินทร์ เจริญศรีวัฒนกุล. (2560). กลยุทธ์การบริหารจัดการระบบอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของอุตสาหกรรมปลากระป๋อง กรณีศึกษาบริษัท. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จารุวรรณ เหยิบโธรงค์. (2563). การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ชาคร ชัยประเดิมศักดิ์. (2562). ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท รอนด้า (ประเทศไทย) จำกัด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณัฐสุดา เต็มพันธ์. (2566). งานสัมมนา Teacher Conference “Stop Violence in Schools” เยาวชนไทยห่างไกลความรุนแรง”. ครั้งที่ 2. 25 พฤษภาคม 2566. กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพงศ์ แยมเจริญ. (2566). การสร้างการตระหนักรู้และเข้าใจร่วมกันในสิทธิเสรีภาพบนพื้นที่โซเชียลมีเดียของเยาวชนและผู้ปกครอง. วารสารเกษมบัณฑิต, 24(2), 31-51.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น จำกัด.
- เปมิกา ไทยชัยภูมิ. (2561). การศึกษาบทบาทครูในการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอนุบาลในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปณิศา วรรณพิรุณ และนาโซก วัฒนานัน. (2560). ความฉลาดทางดิจิทัล. พัฒนาเทคนิคศึกษา, 29(102), 12-20.
- “พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 120 ตอนที่ 95 ก. หน้า 1-28. 24 กันยายน 2546.
- ภีร์ธัญญาภรณ์ เสือเพ็ง. (2562). แนวทางการจัดการศึกษาสันติศึกษาเพื่อลดความรุนแรงในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 21(2), 225-238.
- วิชุดา มาตันบุญ. (2564). พฤติกรรมความรุนแรงในการใช้สื่อของนักเรียนในจังหวัดลำปาง. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เวโรจน์ ทองเถาว์. (2558). การพัฒนารายการตรวจสอบสำหรับการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในโรงเรียน. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 10(1), 227-239.
- สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์. (2567). 10 จุดเสี่ยงในโรงเรียน ที่มักเกิดอุบัติเหตุกับเด็ก. เข้าถึงได้จาก <https://www.camri.go.th/th/home/infographic/infographic-504>. 20 มกราคม 2567.
- สรานนท์ อินทนนท์. (2561). การศึกษาวิธีการป้องกันการกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์ของวัยรุ่น. ในงานประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติ UTCC Academic Day ครั้งที่ 2 (หน้า 1396-1406). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

- สุวณีย์ ศรีวะรมย์. (2555). สภาพและปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดนครพนม. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*, 2(2), 68–75.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2558). *การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). *การจำแนกโรงเรียนตามเกณฑ์การกำหนดขนาดโรงเรียน*. เข้าถึงได้จาก <https://www.obec.go.th/>. 20 เมษายน 2566.
- สำนักงานอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน. (2564). *คู่มือปฏิบัติงานอาคารสถานที่ ฝ่ายอาคารสถานที่ สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน*. กรุงเทพฯ: กองกลาง สำนักงานอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1. (2556). *ความปลอดภัยของนักเรียน*. เข้าถึงได้จาก <https://www.nkped1.go.th/>. 20 เมษายน 2566.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579*. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
- อดิสร ดีปานธรรม. (2561). *การพัฒนารูปแบบการจัดการด้านปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. ปรี.ด. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์.
- อนุรักษ จันทรรอด. (2565). การศึกษาความรุนแรงของพฤติกรรมกรกลั่นแกล้งกันของนักเรียนในโรงเรียนอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก. *วารสารการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 2(1), 43–56.
- อรุณี สำเภาทอง. (2566). การบริหารความปลอดภัยด้านความรุนแรงจากบุคคลในสังคมและจากโลกโซเชียลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร. *วารสารการวัด ประเมินผล สถิติ และการวิจัยทางสังคมศาสตร์*, 4(1), 51–60.
- เอ็มอัชมา รัตนริมจ วัฒนบุรานนท์. (2548). *ความปลอดภัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Association of Public child welfare American tors. (2009). *Framework for safety in child welfar*. Retrieved from <http://www.gascore.com/documents/FrameworkforSafety.pdf>. January 25th, 2024.
- Nebraska Department of Health and Human. (2017). *Intake screening policy and proceduresmanua*. Retrieved from <https://dhhs.ne.gov/DCFS%20PS%20admin%20memos/PSP%2052019%20Intake%20Screening%20Policy%20and%20Procedures%20Manual.pdf>. January 25th, 2024.
- Patcharee Bonkham. (2560). *5 องค์ประกอบของการรู้เท่าทันสื่อ*. เข้าถึงได้จาก <https://www.thaihealth.or.th/Content/39558-5%20องค์ประกอบของการรู้เท่าทันสื่อ.html>. 20 มกราคม 2567.